

[Finansministeren.]

Der er den Forskel paa dette Lovforslag og det oprindelig indbragte, at medens det første Forslag gik ud paa, at Laanet skulde stiftes nu, og jeg derfor havde indhentet Tilbud fra et Laanekonsortium, bestaaende af Hovedbankerne med Nationalbanken i Spidsen, Fyens Diskontokasse og Aarhus Privatbank, saa har Folketinget, eller i hvert Fald et Flertal i dette, ment, at det vilde være bedre at vente med at optage Laanet til lige forud for det Tidspunkt, da Laanet af 1918 forfalder, nemlig den 15. Juni. Hvorvidt nu dette er rigtigt eller ikke, vil Tiden vise. Jeg har ment, det vilde være forsigtigst at tage imod det Tilbud, der er givet, og som lyder paa 95³/₄ pCt. for det lange Laan og 97¹/₄ pCt. for det korte. Det er bedre Vilkaar, end vi nogen Sinde, siden Krisetiden begyndte i 1920, har faaet paa noget indenlandsk Statslaan. Det er ogsaa for Statsgældsbevisernes Vedkommende bedre end det, jeg selv gennemførte i November forrige Aar; da var Kursen 97, her er den 97¹/₄, og jeg maa mene, at skønt dette ikke er noget glimrende Tilbud, var det dog nogenlunde appasset efter det danske Obligationsmarkeds Forhold; det var heller ikke nogen stor Margen, Konsortiet beregnede sig. Men som jeg ogsaa tillod mig at udtale i Folketinget, er det netop det udenlandske Statslaans Succes, der har gjort Folk betænkelige ved nu at tage mod denne Kurs og ikke tage Chancen for, at man kunde faa en meget bedre Kurs, naar man ventede de 3 Maaneder. Jeg maa nu her gøre opmærksom paa, at man ikke maa maale Tilbudene paa et indenlandsk, et dansk Statslaan og Tilbudene paa et Verdensstatslaan, et amerikansk Laan, der skal sælges over hele Verden, med samme Maalestok. Jeg var ganske klar over, at der paa det indenlandske Laan ikke kunde faas saa fordelagtige Tilbud som paa det udenlandske. Man kunde saa spørge: Hvorfor da ikke foreslaa at tage det hele gennem et udenlandsk Laan? Nej, i saa Henseende mener jeg at have alle Partier med mig, naar jeg tror, man vilde have spændt Buen for højt, hvis man havde indbefattet ogsaa disse 60 Mill. Kr. i det andet Laan. Jeg tror, man i Udlandet vilde have fundet, at det var for stor en Bid paa een Gang for et saa lille Land, og jeg føler mig ganske overbevist om, at Laanvilkaarene da ikke vilde være blevet saa gode. Dertil kommer, at man ogsaa kan faa for meget af fremmed Kapital ind i Landet, navnlig for meget paa een Gang, og jeg mener, at under

Hensyn til hele den økonomiske Stilling og Pengepolitikken herhjemme vilde det ikke være heldigt at faa et saa overvættets stort Beløb. Dertil kommer, at det gamle Laan er Papirer, der væsentlig er paa danske Hænder, og derfor byder en Fornyelse af Laanet ved et indenlandsk Laan sig ganske naturligt til. Disse Betragtninger er ikke blevet modsagt fra nogen Side, og jeg tror for saa vidt, de har alle Partiernes Tilslutning. Derfor er det altsaa, jeg fra første Færd har ment, at der først og fremmest maatte tages Sigte paa et Laan udstedt i Kroner; et Kronelaan vilde jo for øvrigt ogsaa kunne afsættes andetsteds end i Danmark, men et Kronelaan burde det være. Jeg vil selvfølgelig paa ingen Maade benægte, at der muligt kunde opnaas bedre Vilkaar til den 15. Juni. Jeg skal ikke fordybe mig i de forskellige Ting, der kan tale for eller imod dette, men kun sige, at jeg for mit Vedkommende vilde have anset det for nok saa forsigtigt at tage Fuglen i Haanden. Men det kan jo være, at det virkelig vil vise sig, at man kan faa bedre Betingelser, og i saa Fald skal det ikke glæde nogen mere end mig.

Der var et andet Hensyn, som gjorde, at jeg fandt det rigtigt at forelægge Forslag om Laanets Optagelse nu. Det var for at undgaa en Sommersamling i Rigsdagen, der jo er ret bekostelig for Staten og vilde volde Rigsdagens Medlemmer unødigt Besvær. Da det nu viste sig, at der var overvejende Betænelighed ved at tage Laanet allerede nu paa Grund af de bedre Chancer, som man mener Optagelsen af det udenlandske Laan paa de opnaaede Vilkaar kunde tyde paa, opstod den Tanke, om man dog ikke kunde undgaa en Sommersamling ved at give Finansministeren en Bemyndigelse, og jeg maa sige, at da denne Tanke kom frem, havde jeg ikke meget at indvende imod at forandre Forslaget fra at være et almindeligt Statslaansforslag paa faste Betingelser til at blive en Bemyndigelse for Finansministeren til at optage Laanet op imod den 15. Juni. Denne Bemyndigelse er givet under de Forudsætninger, som er udtalt i Folketingsudvalgets Betænkning, nemlig at Finansministeren, inden han accepterer Laanet, skal forhandle med Medlemmerne af begge Tinges Finansudvalg — Finansudvalgene eksisterer jo legalt ikke udenfor Samlingerne, men der er udtrykkeligt sagt i Betænkningen: „Medlemmerne af begge Rigsdagens Finansudvalg for Rigsdagssamlingen 1927—28“ —, og hvis et enkelt Parti er misfornøjet med de Vilkaar, der